St-l přihlásil se jako gážista z povolání, slouživší od r. 1890 v bývalé rakousko-uherské armádě, do svazu čsl. armády, jednak jako gážista z povolání, tedy do činné služby, jednak do výslužby a byl v dubnu r. 1919 převzat do čsl. branné moci jako gážista nejprve v dosavadním poměru vojenském a v červnu 1919 po superarbitraci jako gážista ve výslužbě.

Svého nároku na podržení hodnosti jemu přiznané a nároku na poskytování zaopatřovacích požitků, plynoucího jemu z ustanovení §u 2 zákona ze dne 19. března 1920 č. 194 Sb., mohl býti st-l zbaven jen tehdy, nastal-li u něho některý z případů v §u 4 cit. zákona uvedených, tedy v daném případě jen, bylo-li mu do jednoho roku po návratu ruských legií prokázáno, že se dopustil jednání v druhém odstavci §u 4 cit. zákona označeného, t. j. že za války buď čsl. národ nebo jeho příslušníky poškodil jednáním svědčícím o jeho zášti proti čsl. národu, nebo že se snažil pronásledováním čsl. národa nebo jeho příslušníků nabýti zvláštních osobních výhod a prospěchů.

Jako den návratu ruských legií stanoven byl vl. nař. z 8. ledna 1921 č. 8 Sb. den 30. listopadu 1920, skončila tedy lhůta, stanovená v §u 3, 4 a 6 cit. zák. dnem 30. listopadu 1921.

Jak nss již ve svém nálezu Boh. č. 2033 adm. vyslovil a obšírně odůvodnil, jest průkaz o jednání uvedeném v §u 4 odst. 2. cit. zákona proveden teprve tehdy, bylo-li rozhodnutí ministra národní obrany dodáno obviněnému písemně i s důvody ve lhůtě v §u 3 cit. zákona stanovené. . . . . .

V daném případě ministr národní obrany, třeba že svůj souhlas s návrhem meziministerského poradního sboru již dne 28. listopadu 1921 projevil, dal své rozhodnutí doručiti teprve dne 25. dubna 1922, tedy až po uplynutí jednoroční lhůty zákonem stanovené a do 30. listopadu 1921 jdoucí. Tím přestoupil ministr národní obrany časově onu kompetenci, jež mu byla cit. zákonem dána i jest úkon tento a tím i rozhodnutí v rozporu se zákonem. — — —

č. 2637.

Administrativní řízení. — Obecní samospráva: Samosprávným úřadům nepřísluší rozhodovati o tom, zda náklad na opravu studny na veřejném statku jest povinna nésti obec anebo osoba soukromá, jejíž vlastnictví ke studni obec tvrdí.

(Nález ze dne 13. září 1923 č. 1250).

Věc: Obec K. proti moravskému zemskému výboru v Brně o udržování studny.

Výrok: Nařízené rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Karel H. a spol., jimž bylo usneseními obecní rady v K. z 8. dubna 1920 a z 3. září 1921 uloženo, aby vyčistili a pumpou opatřili studnu u domu čp. 82 v K., oznámili dne 9. ledna 1922 obecní radě v K., že uložené jim práce z části vykonali a pokud nejsou dokončeny, že je odevzdávají obci k úplnému provedení a předkládají

účty za vykonané zařízení studny, jež z části zaplatili, z části dluhují dle předloženého vyúčtování.

Žádost tu zamítlo ob. zastupitelstvo v K. usnesením z 25. května 1922 a sdělilo žadatelům, že ničím na výlohy s úpravou studny a zřízením pumpy nepřispěje, poněvadž uživatelé studny jsou s to, aby náklady ty sami zaplatili, a poněvadž studna slouží výlučně jejich potřebě.

K stížnosti žadatelů bylo nař. rozhodnutím usnesení ob. zastupitelstva zrušeno a věc vrácena k novému projednání obecnímu zastupitelstvu.

O stížnosti obce K. do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Dle obsahu důvodů nař. rozhodnutí hledí žal. úřad na spornou věc jako na záležitost zdravotní policie a vychází z předpokladu, že obci, které jest se postarati o dobrou pitnou vodu, sluší také nésti náklad s tím spojený.

Proti tomu obrací se stížnost především námitkou nepříslušnosti samosprávných úřadů k rozhodování o otázce soukromoprávní. Námitku tu shledal nss důvodnou.

Nejde o žádnou otázku práva veřejného. Předmětem sporu jest žádost občanů, kteří opatřili opravu a zřízení studny nalézající se na veřejném statku, aby obec náklady ty — pokud nejsou zaplaceny — na sebe vzala a je zaplatila z obecních přirážek.

Nárok tento zřejmě jest založen na právním důvodu in rem versionis, pro kterýž právní důvod jako otázku prejudicielní nezbytně jest luštiti, čí vlastnictvím jest věc, v daném případě studna před domem čp. 82 v K.

Obec K. tvrdí, že studna jest v soukromém vlastnictví jejích uživatelů, tito pak nepokládají se býti vlastníky, nýbrž vlastnictví to odmítají a převalují je na obec. Spor o to, kdo má nésti náklad na cizí věc učiněný a o základní otázku jeho, kdo jest oné věci vlastníkem, zda obec či soukromí užívatelé věci, jest však sporem z práva soukromého, který náleží rozhodovati řádným soudům.

Podjal-li se zemský výbor moravský rozhodování o těchto otázkách, překročil tím hranici své kompetence a rozhodnutí jeho jest nezákonné. Bylo je proto zrušiti po rozumu § 7 zák. o ss. — —- —

Č. 2638.

Vojenské věci: Nárok na obytné podle § 2 zák. č. 194/1920 předpokládá přihlášku o převzetí do čsl. vojenské služby jako gážista v činné službě.

(Nález ze dne 13. září 1922 č. 15.159).

Prejudikatura: Boh. 1834 adm.